

Za dvě neděle se přihnou Vánoce. Jim předchází příprava na vánoční zpověď. Někteří, ti citlivější lidé, budou řešit, že uběhl Advent a oni, ač tak jako každý rok, si dali nějaké zbožné předsevzetí, ale v podstatě na nic duchovnějšiho neměli čas. Pečení, úklidy, nákupy, besídky, rodina, děti, práce – člověk v jednom kole. Na nějaký ten půst od čehokoli už ani nezůstávají síly, natož větší modlitební snažení. Člověk si tak může připadat spíše jako vyprahlá poušť, nebo suchý pařez. A právě pro ty z vás, kteří toto ve fofru života zažíváte, má

prorok Izaiáš povzbuzující slovo: „*Vyrazí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů*“ (Iz 11,1).

I ze zdánlivě mrtvého pařezu může vzejít život a vypučet proutek nového stromu, který může dát dobré ovoce. I z popela v krbu lze z nepatrné jiskřičky rozfoukat velký oheň, který prohřeje místnost. Taktéž z takřka mrtvého Izraele skutečně vzešel Mesiáš i s jeho a apoštoly. Stejně tak vzejde požehnání i se zdánlivě mrtvé církve, farnosti, rodiny, života utahaného křesťana. Ba dokonce ponese vzácné plody Ducha: „*Výhonek vypučí z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův:*

duch moudrosti a rozumu,

duch rady a síly,

duch poznání a bázně před Hospodinem“ (Iz 11,2).

I z našeho osobního života, který je Bohu občas i na hony vzdálený, ať už pocitově nebo někdy i skutečně, může vzejít víra, která způsobí divy.

Když na chvílku opustíme naše prvotní adventní utěšování křesťanských rodičů početných rodin a podíváme se na realitu lidu „nedělně či letmo svátečně kostelního“, můžeme konstatovat: Mnoho pokřtěných lidí a sem tam chrámy navštěvujících nezná vůbec Krista. Neznají jeho slovo, jeho učení různě vykládají, jak se jim zachce a jak jim to právě vyhovuje. Mnoho pokřtěných nenaslouchá vůbec Božimu hlasu v modlitbě. Svou víru vnímají jen jako povinnost, nutné zlo k tomu, aby kdyby náhodou Bůh přece jenom byl, nepřišli do temnoty. I pro ně a pro každého z nás, kteří můžeme také prožívat podobné období, či vaše děti vzdalující se víře, je v Božím slově proroka Izaiáše naděje: I uříznutý strom, tedy pařez, opět může obrazit, má-li ještě alespoň kořeny živé. Na nich může znovu vypučet:

- víra plná moudrosti a rozumu,
- víra, která se dokáže poradit a má sílu překonávat překážky,
- víra, která otevírá lidskou mysl poznání Boha a jeho vůle a zároveň nad sebou naprosto vyvyšuje moudrost a svrchovanost Boží.

Ovšem podobně jako Noemem vypuštěná holubice nad spoustou moře pokrývající zem musí alespoň někde být místo, kde by spočinula. Místo, kde vody opadaly a kam ona holubice představující i Ducha Svatého by mohla dosednout. To místo zná jen Bůh, který, podobně jako holubice, hledá, kde by mohl spočinout. Často to jsou vytrvalé modlitby rodičů, babiček a dědečků za své děti a vnoučata. Často to jsou modlitby lidí obětujících svá utrpení za nalezení víry pro druhé. Ale často to mohou být i jen povzdechy touhy po Bohu. To jsou všechno místa,

o kterých se píše, že: „*Výhonek vypučí z jeho kořenu, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a bázně před Hospodinem*“ (Iz 11,2). Nechejme se v tomto období naplňovat Duchem Svatým. Pamatujme, že on může usednout i na kousíček naší touhy, být jím naplněn, která se může vyjádřit i tím, že na chvíli večer usedneme, zapálíme svíci, a řekneme zcela prostě ve své únavě: „Tak zde jsem, Pane, a můžeš i na mě konat své dílo obnovy.“ Případně i během dne klidně i v záprahu můžeme říci: „Pane, moc nestíhám, ale dosedni i na tyto mé skutky péče o rodinu.“ Na druhou stranu zase máme ve farnostech bratry a sestry prožívající důchod či nemoc a stáří. Tito mohou vytvářet nejen ostrůvky k usednutí Ducha, ale celé kontinenty volného času, který věnují modlitbám za ty, kdo adventně nestíhají. Nenechte se, milí senioři i nemocní pohltit různými jarmarky, koncerty a shonem, televizí. Máte čas, a tak ho využijte spíše k modlitbě, která podepře ty druhé, kteří tolik volného času nemají, třeba i kněze, kteří ve víru povinností už moc času pro přípravu na Vánoce také nemají. Již předem děkujeme.

Člověk, který se znovu takto zrodí v Hospodinu, říká Písmo, bude mít doslova „*zálibu v bázni před Hospodinem*“, tedy v uctívání Boha. „*Nebude soudit podle zdání svých očí, nebude rozhodovat podle doslechu*“ (Iz 11,3). Takový člověk nebude jednat ukvapeně, jak se většinou jednává na základě letmých informací, co nám kdo řekne, jak co momentálně vidí naše oči, ale bude ctít spravedlnost bez ohledu na to, co kdo je, a bude ctít právo. Takový člověk bude jako dobrý pastýř svou holí razit cestu dobra pro celou zemi. Slovo Boží bude takovému moudrému a spravedlivému základem všeho práva, přesně tak, jak jsme četli u Izaiáše: „*Nebude soudit podle zdání svých očí, nebude rozhodovat podle doslechu*“ (Iz 11,3). Plodem obráceného člověka bude pokoj v jeho dosahu, jak říká Izaiáš: „*Nikdo nebude škodit ani zabíjet na celé mé svaté hoře, protože poznání Hospodina naplní zemi*“ (Iz 11,9). K takovýmto horám pokoje a blízkosti Boha budou proudit pohané, ti, kdo o Bohu nic nevědí, kteří však mají velkou touhu ho poznat. Tak bude Mesiáš přítomen na této zemi. Tak bude Kristus viditelně přebývat ve své Církvi, farnostech, rodinách, osobních životech. My často čekáme na zázrak, prosíme, aby Bůh něco udělal, způsobil. Jeho cesta je však vykreslena v tomto proroctví, ve vzkříšení víry z kořenu našeho spojení s ním.